

TTB 0598
THI-THIÊN 1

HAI NGƯỜI, HAI CON ĐƯỜNG, HAI NƠI ĐẾN.

Kính chào quý vị và các bạn,

Trong chương trình Tìm Hiểu Thánh Kinh kỳ trước chúng ta đã tìm hiểu tổng quát về sách Thi thiên, đây là một sách tuyệt vời của Kinh thánh để ca ngợi Đức Chúa Trời. Hôm nay tôi nhắc lại phần đầu của Thi thiên thứ nhất và tiếp tục đi hết cả đoạn.

Xin mời các bạn cùng xem trọn Thi thiên 1

- 1 *Phước cho người nào chẳng theo mưu kế của kẻ dữ, Chẳng đứng trong đường tội nhân, Không ngồi chỗ của kẻ nhạo báng;*
- 2 *Song lấy làm vui vẻ về luật pháp của Đức Giê-hô-va, Và suy gẫm luật pháp ấy ngày và đêm.*
- 3 *Người ấy sẽ như cây trồng gần dòng nước, Sinh bông trái theo thì tiết, Lá nó cũng chẳng tàn héo; Mọi sự người làm đều sẽ thành vượng.*
- 4 *Kẻ ác chẳng như vậy đâu; Nhưng chúng nó khác nào rơm rác gió thổi bay đi.*
- 5 *Bởi có ấy kẻ ác chẳng đứng nổi trong ngày đoán xét, Tội nhân cũng không được vào hội người công bình.*
- 6 *Vì Đức Giê-hô-va biết đường người công bình, Song đường kẻ ác rồi bị diệt vong.*

HÀNH ĐỘNG CỦA NGƯỜI PHƯỚC HẠNH.

Xin mời các bạn xem lại câu thứ nhất.

- 1 *Phước cho người nào chẳng theo mưu kế của kẻ dữ, Chẳng đứng trong đường tội nhân, Không ngồi chỗ của kẻ nhạo báng;*

Câu này xác định hành động của người phước hạnh. Nếu đi tới một chút trong Thi thiên này chúng ta sẽ thấy năng lực của người phước hạnh và cuối cùng tình trạng vĩnh viễn của người ấy. Trong câu đầu tiên này chúng ta thấy mặt tiêu cực về hành động của người phước hạnh. Chúng ta được nói những gì mà người phước hạnh không làm. Tại đây chúng ta thấy ba vị thế. Người phước hạnh không đi theo mưu kế kẻ dữ, chẳng đứng trong đường tội nhân, không ngồi chỗ của kẻ nhạo báng. Người ấy đi qua ba giai đoạn. Trước nhất người ấy liên hiệp với người không tin kính, sau đó người ấy đến với tội nhân, và sau cùng người ấy liên hiệp với kẻ nhạo báng.

Tại đây có sự thoái lui, suy đồi, thoái hóa. Người phước hạnh không theo mưu kế của kẻ dữ, tức là đừng nghe theo lời khuyên của họ. Người phước hạnh không nghe theo người không tin kính Đức Chúa Trời. Các bạn có chú ý là Chúa Giê-xu không bao giờ hỏi ý kiến của các môn đệ Ngài để làm một quyết định không? Những điều Chúa Giê-xu làm là làm theo ý chỉ của Đức Chúa Trời, Ngài không bao giờ hỏi họ nên đi đâu. Chúa Giê-xu nói rằng, Ta đi xuống thành Giê-ru-sa-lem bởi vì đó là ý muốn của Cha. Chúa Giê-xu đã để

thì giờ đến với Đức Chúa Cha trong sự cầu nguyện và biết được ý muốn của Cha Ngài và Ngài hành động trên căn bản đó.

Thưa các bạn, nếu các bạn cần lắng nghe lời khuyên, xin các bạn lắng nghe lời khuyên tốt, đừng lắng nghe lời khuyên kẻ ác. Chúng ta bước đi bởi đức tin. Lắng nghe lời khuyên của người ác, không tin kính là không bước đi bởi đức tin. Người không tin kính là ai? Đó là những người để Đức Chúa Trời ra ngoài đời sống họ. Không có sự kính sợ Đức Chúa Trời trong đời mắt họ. Họ sống như Đức Chúa Trời không còn hiện hữu. Ngày nay xung quanh chúng ta có rất nhiều người như thế. Họ thức dậy vào buổi sáng, không hề đến với Đức Chúa Trời trong sự cầu nguyện, không hề cảm ơn Ngài về thức ăn, về sức khỏe. Họ chỉ đi theo con đường riêng và sống theo ý mình. Họ là những người không tin kính, để Đức Chúa Trời phía ngoài đời sống họ.

Người đi theo con đường kẻ ác, chúng ta thấy người ấy đứng trong đường tội nhân. Người tội lỗi tiếp lấy hấn. Tội lỗi có nghĩa là hụt mất tiêu chuẩn. Họ không sống đúng với điều nên sống. Họ là những người mà Kinh thánh nói như vậy: *Có một con đường coi dường chánh đáng cho loài người; Nhưng đến cuối cùng nó thành ra nẻo sự chết.* (Châm ngôn 14:12)

Và tiếp đến trong Châm ngôn 16:2 *Các đường lối của người đều là trong sạch theo mắt mình; Song Đức Giê-hô-va cân nhắc cái lòng.*

Những người tội nhân nghĩ rằng họ đúng, nhưng họ vẫn là tội nhân. Ê-sai 55:7 *Kẻ ác khá bỏ đường mình, người bất nghĩa khá bỏ các ý tưởng; hãy trở lại cùng Đức Giê-hô-va, Ngài sẽ thương xót cho, hãy đến cùng Đức Chúa Trời chúng ta, vì Ngài tha thứ dồi dào.* Ê-sai 53:6 *Chúng ta thấy đều như chiên đi lạc, ai theo đường nấy; Đức Giê-hô-va đã làm cho tội lỗi của hết thảy chúng ta đều chất trên người.*

Đức Chúa Cha đặt trên Chúa Giê-xu tất cả tội lỗi chúng ta. Vì tất cả chúng ta đều là tội nhân. Đó là bức tranh của chúng ta.

Kế tiếp theo từ việc đứng trong tội nhân là ngồi trong chỗ nhạo báng. Kẻ nhạo báng là những người vô thần. Những tội nhân kéo người trẻ khác ngồi xuống. Chúng ta thấy là giai đoạn thứ ba là ngồi trong chỗ nhạo báng. Nhưng người vô thần chối bỏ Đức Chúa Trời và cũng ghét Đức Chúa Trời nữa. Ngày nay chúng ta thấy điều đó ở bên cạnh chúng ta. Những người nhạo báng là những người chống nghịch với Đức Chúa Trời. Họ không muốn dân chúng đọc Kinh thánh. Họ chối bỏ Lời của Chúa. Người say sưa ngày nay không có tề như người chối bỏ Đức Chúa Trời. Nếu các bạn muốn biết về thái độ của Đức Chúa Trời đối với họ, xin mời cùng xem và nghe Châm ngôn 3:34 *Quả thật Ngài nhạo báng kẻ hay nhạo báng; Nhưng Ngài ban ơn cho người khiêm nhường.* Đức Chúa Trời chống nghịch với người nhạo báng, và Ngài sẽ nhạo báng họ. Đó là một hình ảnh kính sợ được trình bày ở đây.

Trên đây là phía tiêu cực, tức là những gì người phước hạnh không làm. Trong câu kế tiếp của Thi thiên này chúng ta thấy những điều mà người phước hạnh cần làm, tức là phương diện tích cực.

Thi thiên 1:2

2 Song lấy làm vui vẻ về luật pháp của Đức Giê-hô-va, Và suy gẫm luật pháp ấy ngày và đêm.

Các bạn có nhớ trước đây khi chúng ta tìm hiểu trong sách Tin lành, Chúa Giê-xu đã nói về một người bị quỷ ám, và khi ma quỷ ra khỏi, người ấy dọn sạch đời sống mình. Người ấy dọn sạch và tô điểm bên ngoài cho thấy đẹp, giống như được sơn mới trở lại. Người ấy dọn sạch hết, và người ấy nghĩ như thế được rồi. Nhưng ma quỷ vẫn còn làm chủ trên người đó. Sau khi ma quỷ ra khỏi, nó đi lòng vòng tìm nơi khác, nhưng không tìm được, vì thế nó quay trở lại. Khi nó quay trở lại nó đem nhiều bạn của nó theo, có cả bảy quỷ dữ hơn đi theo nó. Và chúng ta được nói cho biết tình trạng của người bị quỷ ám này tệ hại hơn lúc trước.

Nhiều người nghĩ rằng họ chỉ cần dọn sạch đời sống họ một chút, như thế đủ rồi. Nhưng người ấy cần phải vui vẻ về luật pháp của Chúa. Sự vui vẻ của người thuộc về Đức Chúa Trời là luật pháp của Ngài. Nói một cách khác, người ấy vui mừng trong Lời của Đức Chúa Trời. Tôi mong ước nói được sứ điệp này cho những người ham thích Kinh thánh. Kinh thánh không có nặng nề, không có buồn chán. Nó thật là sự vui mừng khi học hỏi, tìm hiểu Lời của Đức Chúa Trời. Người phước hạnh là người vui vẻ. Sự vui vẻ của họ là ở trong Lời của Đức Chúa Trời. Ngày nay sự đau buồn đến với con người, sự khóc lóc, kêu than, nhức đầu, đau tim, gia đình gãy đổ, đời sống hư hoại là kết quả của việc vi phạm luật pháp của Đức Chúa Trời. Lời của Đức Chúa Trời nói rõ ràng, *I Giăng 5:3 Vì vậy là sự yêu mến Đức Chúa Trời, tức là chúng ta vâng giữ điều răn Ngài. Điều răn của Ngài chẳng phải là nặng nề.*

Với ý nghĩ được cứu rồi bởi ân điển, rồi các bạn sống không theo luật pháp, mà sống theo điều mình muốn, đó không phải bức tranh của đời sống chúng ta trong Lời của Đức Chúa Trời. Chúng ta không phải là người không luật pháp.

Ga-la-ti 5:13 Hỡi anh em, anh em đã được gọi đến sự tự do, song chớ lấy sự tự do đó làm dịp cho anh em ăn ở theo tánh xác thịt, nhưng hãy lấy lòng yêu thương làm đầy tớ lẫn nhau. Sự tự do không có nghĩa là làm bất cứ điều gì mình muốn. Dĩ nhiên là chúng ta không phải giữ Mười Điều Răn để được cứu rồi, nhưng cũng không có nghĩa là chúng ta vi phạm các điều răn này. Nó chỉ có nghĩa là chúng ta không thể đạt được những gì mà luật pháp của Đức Chúa Trời quy định. Ngài đòi hỏi phải trọn vẹn, các bạn và tôi không thể có được. Chúng ta đến với Đức Chúa Trời bởi đức tin. Sau khi chúng ta được cứu bởi đức tin, chúng ta sống ở mức cao hơn mức của luật pháp. Chúng ta sống trong đời sống với bông trái của Đức Thánh Linh, đó là sự vui mừng, bình an, nhịn nhục, nhơn từ, hiền lành, trung tín, mềm mại, tiết độ. Chúng ta có sự kỷ luật và sự hướng dẫn của ân điển.

Đa-vít nói người phước hạnh thuộc về Chúa, *lấy làm vui vẻ về luật pháp của Đức Giê-hô-va, Và suy gẫm luật pháp ấy ngày và đêm.* Suy gẫm là một từ ngữ rất tượng hình. Đó là bức tranh của con bò nhơ cỏ. Chúng ta được nói cho biết là con bò có vài ngăn trong bao tử của nó. Con bò đi ra đồng vào buổi sáng, ăn cỏ khi có một lớp sương trên đó, trong khi trời còn mát. Đến khi trời nóng vào lúc giữa ban trưa, bò ngồi dưới gốc cây và nhơ cỏ trở lại, tức là cỏ

đã ăn vào buổi sáng. Đó là hình ảnh của ý nghĩa suy gẫm. Chúng ta cần đọc lại, xem lại, suy nghĩ lại về Kinh thánh. Đời sống của Cơ-đốc-nhân hôm nay cần những điều đó. Các bạn có nhớ thánh Gia-cơ đã nói về một người xem mặt mình trong gương, Gia-cơ 1:23-24 *Vì, nếu có kẻ nghe lời mà không làm theo, thì khác nào người kia soi mặt mình trong gương, thấy rồi thì đi, liền quên mặt ra thế nào.*

Chúng ta suy gẫm lời của Đức Chúa Trời, để cho Lời Ngài chỉ ra đời sống chúng ta hiện nay như thế nào, và để lời Ngài uốn nắn đời sống chúng ta.

Thưa các bạn, không cách nào khác để các bạn tăng trưởng đời sống Cơ-đốc-nhân, nếu các bạn không có lời của Đức Chúa Trời. Các bạn có thể trở nên bận rộn với nhiều công tác trong sinh hoạt hội thánh, nhưng điều đó không làm cho các bạn được tăng trưởng. Các bạn sẽ được tăng trưởng khi suy gẫm lời Đức Chúa Trời, tức là suy nghĩ, xem tới lui nhiều lần cho đến khi nào Lời Chúa trở nên một phần trong đời sống các bạn. Đó là lối thực hành của người phước hạnh.

NĂNG LỰC CỦA NGƯỜI PHƯỚC HẠNH.

Thi thiên 1:3

3 Người ấy sẽ như cây trồng gần dòng nước, Sanh bông trái theo thì tiết, Lá nó cũng chẳng tàn héo; Mọi sự người làm đều sẽ thịnh vượng.

Người phước hạnh giống như cây trồng gần dòng nước. Từ ngữ “dòng sông” diễn đạt một ý rất cao trong tiếng Hê-bơ-rơ. Nó nói về sự dư dật. Người phước hạnh được trồng, được ban cho nhiều nước, được trở nên cây tốt. Cây của Đức Chúa Trời là cây được trồng. Đó không phải là những cây mọc hoang. Tôi nghĩ bức tranh này đề cập đến việc được tái sanh. Ê-sai 61:3 *đặt ban mào hoa cho kẻ buồn rầu ở Si-ôn thay vì tro bụi, ban dầu vui mừng thay vì tang chế, ban áo ngai khen thay vì lòng nặng nề; hầu cho những kẻ ấy được xưng là cây của sự công bình, là cây Đức Giê-hô-va đã trồng để được vinh hiển.* Đức Chúa Trời không dùng những cây hoang. Những cây của Ngài được sanh lại, được đặt trong vườn của Đức Chúa Trời, được để nơi có dòng nước.

Chữ “dòng nước” có nghĩa gì? Đó là Lời của Đức Chúa Trời. Các bạn có biết chắc điều đó không? Xin mời các bạn hãy xem lời tiên tri Ê-sai 55:10-11

10 Vả, như mưa và tuyết xuống từ trên trời và không trở lại nữa, mà được nhuận đất đai, làm cho sanh ra và kết nụ, để có giống cho kẻ gieo, có bánh cho kẻ ăn, 11 thì lời nói của ta cũng vậy, đã ra từ miệng ta, thì chẳng trở về luống chừng, mà chắc sẽ làm trọn điều ta muốn, thuận lợi công việc ta đã sai khiến nó. Đức Chúa Trời muốn lời của Ngài được ban xuống giống như mưa. Các chương trình học Kinh thánh trên ra-đô thể hiện phương cách đó, nó đem lời Đức Chúa Trời đến khắp mọi nơi. Chúng ta đem Lời Đức Chúa Trời phân phát ra, giống như việc gieo hạt giống, nó sẽ có cơ hội sanh sản ra, phát triển lên khi gặp đất tốt, tại nơi có dòng nước.

Lời Chúa cung cấp nước uống, chất bổ. Nó cũng rửa sạch, các bạn có thể thấy sự rửa sạch của nước với lời của Đức Chúa Trời được diễn đạt bởi tác giả Thi thiên 104:16 *Cây cối Đức Giê-hô-va được đầy mủ nhựa, Tức là cây*

hương nam tại Li-ban mà Ngài đã trồng. Tác giả Thi thiên không có nói rằng cây của Đức Chúa Trời là nhựa, ông nói cây đó có đầy nhựa. Cây hương nam của Li-ban mà Ngài đã trồng có đầy lời của Đức Chúa Trời.

Mỗi cây sanh bông trái theo thời tiết. Thật là thích thú chú ý rằng, cây của Đức Chúa Trời không sanh bông trái trong mọi mùa. Chúng nó sanh bông trái theo mùa của nó, và năng lực ở trong Lời của Đức Chúa Trời. Trong II Cô-rinh-tô 2:14-16 nói rằng,

14 Song tạ ơn Đức Chúa Trời, Ngài làm cho chúng tôi được thắng trong Đấng Christ luôn luôn, và bởi chúng tôi, Ngài rải mùi thơm về sự nhận biết Ngài khắp chốn! 15 Vì chúng tôi ở trước mặt Đức Chúa Trời là mùi thơm của Đấng Christ, ở giữa kẻ được cứu, và ở giữa kẻ bị hư mất; 16 cho kẻ này, mùi của sự chết làm cho chết; cho kẻ kia, mùi của sự sống làm cho sống. Ai xứng đáng cho những sự này? Tôi là người không xứng đáng, nhưng tôi biết rằng, tôi được kêu gọi để đem Lời của Đức Chúa Trời ra cho nhiều người. Và công việc của Đức Thánh Linh là đem người ta đến với Đấng Christ. Chúng tôi đã thấy rằng có nhiều người đến với Đấng Christ qua chương trình tìm hiểu Kinh thánh trên ra-dô. Tôi kinh ngạc về điều đó, nhưng không phải do chúng ta làm điều đó đâu. Chúng tôi chỉ truyền ra Lời của Đức Chúa Trời, và khi chúng ta làm điều đó, Đức Chúa Trời ban cho chúng tôi kết quả. Dầu rằng có người tiếp nhận lời Chúa để được cứu rồi hay có người khước từ để bị hư mất. Trách nhiệm của tôi là truyền ra lời của Đức Chúa Trời, và trách nhiệm của các bạn là đáp ứng lại với Lời của Chúa. Khi tôi làm mục sư trong hội thánh, trong các buổi truyền giảng, tôi có lời mời người nghe tiếp nhận Đấng Christ làm Chúa Cứu Thế. “Nếu các bạn rời khỏi nơi đây và không được cứu, đó là một điều rất tệ hại cho các bạn, vì khi đến trước sự hiện diện của Đức Chúa Trời để chịu phán xét, các bạn không thể nói rằng, các bạn chưa hề nghe Tin lành cứu rồi.” Các bạn thân mến, các bạn có trách nhiệm trong việc đáp ứng lại với Tin lành cứu rồi. Người nghe Tin lành có trách nhiệm khai trình với Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời bảo chúng tôi truyền ra Lời của Ngài, và đó là những gì mà tôi cố gắng làm trong nhiều năm qua. Một số người được cứu rồi, một số người chưa được cứu rồi.

Có một người luật sư lớn tuổi, đến gặp một bạn làm mục sư cũng đồng lứa tôi và nói rằng: Tôi có dịp nghe anh giảng về Tin lành cách đây hơn 40 năm về trước, mỗi lần nghe như vậy về nhà tôi không ngủ được. Đến nay dầu anh làm mục sư nổi tiếng, nhưng lời giảng của anh không còn quấy rầy tâm tư tôi nữa.” Nói xong người luật sư này, bỏ đi.

Thưa các bạn, vị mục sư này đã làm tròn trách nhiệm với bạn mình trong việc giảng Tin lành cứu rồi, dầu rằng sau đó người bạn này khước từ, và mục sư không còn trách về sự cứu rồi với bạn ông ta nữa.

Thưa các bạn, công việc chủ yếu của Cơ-đốc-nhân là truyền ra lời của Đức Chúa Trời, nó sẽ đem đến kết quả theo thời kỳ thích hợp. Có thời kỳ gặt hái kết quả. Trong nhà tôi ở trước đây có mấy soài nhỏ, tôi rất thích về mấy cây soài này, cho đến lúc nó có trái, tôi vui nhìn ngắm, đến khi mùa soài chín, tôi bẻ ăn, sau đó không còn soài nữa và phải đợi cho đến một năm sau. Mỗi cây sanh bông trái theo thì tiết, theo mùa của nó. Có mùa chuẩn bị vô phân, vô đất dưới gốc, tưới nước, và chờ đợi thời tiết đến, cây sẽ ra trái.

Thưa các bạn, ngày nay khi tôi và các bạn phát cho người quen một tập sách nhỏ để nói về Chúa Giê-xu, hay làm chứng cho một người bạn về sự cứu rỗi, hay mời người bạn đến dự một buổi giảng luận trong hội thánh đó là lúc chúng ta gieo, đến kỳ thuận tiện các hạt giống này sẽ mọc lên. Xin các bạn nhớ điều này, khi nào có gieo hạt giống thì mới hy vọng cây mọc lên, nếu không gieo thì đừng có chờ đợi làm chi.

Tác giả Thi thiên nói: *lá nó cũng chẳng tàn héo*. Cái lá phía ngoài được ví sánh như lời làm chứng của Cơ-đốc-nhân. Đó là điều nên thể hiện trong mọi lúc. Cây của Đức Chúa Trời luôn giữ được xanh tươi. Chúng ta không nên mất đi lời làm chứng. Cơ-đốc-nhân cũng không nói rằng, tôi làm chứng theo mùa, tôi làm chứng tùy theo cảm hứng. Các bạn không nên như thế, xin các bạn giữ đời sống của mình luôn được xanh tươi. Lá của đời sống Cơ-đốc-nhân là lời làm chứng cho thế gian về Chúa Giê-xu Christ, vì thế các bạn cần giữ cho nó luôn được xanh tươi.

Một điều tác giả Thi thiên nói thêm: *Mọi sự người làm đều sẽ thịnh vượng*. Trở lại trong thời Cựu ước Đức Chúa Trời ban phước hạnh vật chất cho những người thuộc về Ngài. Phước hạnh này không còn hứa cho Cơ-đốc-nhân hôm nay. Người thuộc về Chúa được Ngài ban cho sự no đủ hằng ngày. Điều quan trọng nhất mà Cơ-đốc-nhân có là chính Đấng Christ. Đó là điều cần yếu nhất. Phước hạnh vật chất không đáng kể. Khi các bạn có Đấng Christ thì các bạn có tất cả. Xin các bạn nhớ rằng Đức Chúa Trời không hứa ban cho phước hạnh vật chất trong thời nay.

SỰ VĨNH VIỄN CỦA NGƯỜI PHƯỚC HẠNH

Xin hãy chú ý đến sự không an ninh của người không tin kính Đức Chúa Trời và làm điều ác.

Thi thiên 1:4-5

4 Kẻ ác chẳng như vậy đâu; Nhưng chúng nó khác nào rơm rác gió thổi bay đi.

5 Bởi có ấy kẻ ác chẳng đứng nổi trong ngày đoán xét, Tội nhân cũng không được vào hội người công bình.

Có hai người, hai lối đi và hai nơi đến. Một người đi con đường sự chết, nó dẫn đến sự chết. Người kia đi con đường sự sống dẫn đến sự sống. Đức Chúa Trời nói điều gì đúng, điều gì sai. Chúng ta đang sống trong thời kỳ mà người ta không biết điều nào đúng, điều nào sai. Đức Chúa Trời biết chắc. Lời của Đức Chúa Trời không thay đổi trong mọi thế hệ.

Thi thiên 1:6

6 Vì Đức Giê-hô-va biết đường người công bình, Song đường kẻ ác rồi bị diệt vong.

Diệt vong có nghĩa là hư mất. Đó là một lời kết thúc. Kẻ làm ác rồi bị diệt vong. Châm ngôn 10:28 *Sự trông mong của người công bình gặp sự vui vẻ; Còn sự trông đợi của kẻ ác sẽ hư mất đi*. Chúng ta được báo trước. Ma-thi-ơ 7:13-14 *Hãy vào cửa hẹp, vì cửa rộng và đường khoáng khoát dẫn đến sự hư mất, kẻ vào đó cũng nhiều. Song cửa hẹp và đường chật dẫn đến sự sống, kẻ kiếm được thì ít*. Con đường lớn và rộng đưa các bạn vào, và nếu các bạn tiếp

tục đi nó hẹp dần và cuối cùng dẫn đến sự chết. Còn khi các bạn đi vào con đường hẹp với Đấng Christ, Ngài là đường đi, lẽ thật và sự sống. Và khi các bạn tiếp tục đi theo con đường đó, nó rộng dần, rộng dần, con đường đó dẫn đến sự sống. Trong Tin lành Giăng 10:10, Chúa Giê-xu nói: *Kẻ trộm chỉ đến để cướp giết và hủy diệt; còn ta đã đến, hầu cho chiên được sự sống và được sự sống dư dật.*

Đây là bức tranh sáng chói của người phước hạnh và sự vui vẻ được trình bày trong Thi thiên thứ nhất. Tôi mong ước các bạn đi trong con đường phước hạnh, đó là kính sợ Đức Chúa Trời và vâng theo lời Ngài trong Kinh thánh.

Thân chào quý vị và các bạn.